

Αποστόλης Αρβανίτης

Τα **ΤΕΤΡΑΔΙΑ**
ΤΟΥ **ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ**

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ZHTH

ISBN 978-960-456-518-4

© Copyright: Α. Αρβανίτης, Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 2019

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία
Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΙΚΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ:

Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγικό σημείωμα	7
Ιστορία πρώτη: Προφήτης Ηλίας	11
Ιστορία δεύτερη: Αφροδίτη	199
Ιστορία τρίτη: Χωράφι με λεβάντα	339

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μελένε Αποστόλη Αρβανίτη. Γεννήθηκα στο Βραδέτο Ζαγορίου τον Ιούλιο του 1958. Τελείωσα το εξατάξιο Γυμνάσιο στη Ζωσιμαία Σχολή στα Γιάννενα, το 1976. Την ίδια χρονιά μπήκα στην Πολυτεχνική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης. Τώρα είμαι Καθηγητής στο ίδιο Πανεπιστήμιο. Από μικρός μου αρέσει να διαβάζω και να γράφω. Έχω γράψει πολλές επιστημονικές εργασίες και βιβλία. Πάντα μου άρεσε, όμως, να ξεφεύγω. Είτε διαβάζοντας είτε γράφοντας.

Όταν ήμουν Πρόεδρος στο Κτηματολόγιο στην Αθήνα, για πάνω από τρία χρόνια, συνεργάστηκα με πολλά στελέχη της Κυβέρνησης και γενικότερα της Διοίκησης. Γνώρισα και έναν, απόστρατο σήμερα, υψηλόβαθμο αξιωματικό της Αστυνομίας. Ας τον ονομάσουμε «Μιχάλη Ρώτη». Αυτός αντιπροσωπεύει, ίσως, αυτό που κάθε πολίτης επιθυμεί για έναν άνθρωπο στη θέση του. Εγώ, όπως κάθε πολίτης, δεν ξέρω πολλά για τα εσωτερικά της Αστυνομίας. Με βοήθησε πολύ σε κάποιες λεπτομέρειες αστυνομικού χαρακτήρα. Έδινε μεγάλη σημασία στη λεπτομέρεια, όπως όταν εξέταζε κάποιο έγκλημα.

Πέρυσι βρεθήκαμε πριν το Δεκαπενταύγουστο στο χωριό του. Έχει αποσυρθεί εκεί. Μου έδωσε ένα USB flash drive 16 GB. Είχε γραμμένη την ιστορία κάποιων εγκλημάτων, με τα οποία ασχολήθηκε στην καριέρα του. Να τα αξιοποιήσω και να γράψω με βάση αυτά. Μετέφερε, εδώ και χρόνια, τα πάντα από τα τετράδια που χρησιμοποιούσε παλιά.

Έβγαλε φωτογραφίες τα σχέδιά του και τα τεκμήρια των εγκλημάτων. Επίσης φωτογράφησε και τα εξώφυλλα των τετραδίων του. Είχε και υλικό, που του έδωσαν άλλοι. Έτσι, μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ με τα «Τετράδια του Στρατηγού». Του πρότεινα να είμαστε συν-συγγραφείς. Ακόμη κι ο Πρόεδρος Κλίντον το έκανε τελευταία, με τον Πάτερσον. Αρνήθηκε ευγενικά.

Η πρώτη ιστορία μας ξεκινάει με τον φόνο μιας ορφανής κοπέλας. Σε ένα χωριό του Ζαγορίου. Το 1971. Της αδελφής του Βασίλη Ζήτσου. Ενός φτωχόπαιδου από την Ήπειρο, που έγινε μεγάλος επιχειρηματίας. Ενός ανθρώπου που υπήρξε φίλος του Μιχάλη. Οι φόννοι δεν σταμάτησαν όμως εκεί. Συνεχίστηκαν μέχρι το 1987. Όλοι, ξημερώνοντας η γιορτή του Προφήτη Ηλία. 19 προς 20 Ιουλίου. Ο Μιχάλης βασανίστηκε πολλά χρόνια με αυτούς τους φόνους. Προσπαθούσε να τους εξιχνιάσει. Στο τέλος, πίστευε πως τη λύση την έδωσε η ζωή.

Έτσι ξεκίνησα να γράφω τον «Προφήτη Ηλία». Δεν έκανα όμως πολλή δουλειά. Τα είχε πολύ αναλυτικά γραμμένα ο Μιχάλης. Κράτησα το πρώτο πρόσωπο, όπως το είχε αυτός. Μου ζήτησε να αλλάξω ονόματα χωριών και ανθρώπων. Τα άλλαξα. Όχι πολύ. Πήρα πράγματα από το ένα χωριό και τα πήγα στο άλλο. Έβαλα δρόμους, ποτάμια και μίκρυνα ή μεγάλωσα τις αποστάσεις.

Το ίδιο έκανα και με τους ανθρώπους. Τους άλλαξα χαρακτήρα. Πήρα στοιχεία του χαρακτήρα από τον έναν και τα έβαλα σε άλλον. Τους άλλαξα ύψος και άλλα χαρακτηριστικά. Πρόσθεσα και μερικούς ακόμη χαρακτήρες, για λόγους πλοκής.

Η δεύτερη ιστορία μας είναι η ιστορία μιας οικογένειας στη Θεσσαλονίκη, το 1997. Της οικογένειας Τζήνα. Μιας οικογένειας που τα είχε όλα. Η μοίρα όμως και η συνάντηση με τις ζωές άλλων ανθρώπων την έκανε να αποτελέσει αντικείμενο με το οποίο παιδεύτηκε πολύ ο Αστυνομικός Υποδιευθυντής, τότε, Μιχάλης Ρώτσης.

Μου έκανε μεγάλη εντύπωση η σύμπτωση. Ήμουν κάποτε μέλος στην Επιτροπή Κληροδοτημάτων του Πανεπιστημίου μας. Υπάρχει ένα κτίριο, που διατίθεται από το Πανεπιστήμιο για τη φιλοξενία διακεκριμένων καθηγητών από το εξωτερικό. Το κτίριο είναι στη Μητροπόλεως στο κέντρο. Μια πλάκα δίπλα στην είσοδο γράφει «Κτίριο Κληροδοτήματος Τζήνα».

Υπάρχουν πολλά ονόματα και πολλοί χαρακτήρες στην υπόθεση αυτή. Θα δυσκολευτούν λίγο οι αναγνώστες. Θα ήθελα όμως την κατανόησή τους γι' αυτό.

Δεν άλλαξα ονόματα δρόμων και περιοχές. Άλλαξα όμως το όνομα της ομάδας. Δεν υπάρχει ομάδα «Ιέρακες Τούμπας». Ποτέ δεν υπήρξε.

Κάθε περιβάλλον έχει τα καλά του και τα κακά του. Το ίδιο και το αθλητικό. Κάθε οικογένεια έχει τις διαφωνίες και τις κόντρες της. Σπάνια οδηγούν όμως σε ακραίες καταστάσεις. Εδώ οι οικογένειες του μπάσκετ και οι οικογένειες της ζωής μπλέχτηκαν πολύ. Έφτασαν σε δύσκολες συγκρούσεις. Με άσχημα αποτελέσματα. Άνθρωποι πέθαναν. Δολοφονήθηκαν. Ίσως επειδή υπήρχαν και άλλα συμφέροντα. Εταιρείες και περιουσίες.

Ο Μιχάλης ήταν στο επίκεντρο. Έπρεπε να δώσει τη λύση προτού πεθάνουν πολλοί.

Όλα άρχισαν με τον φόνο μιας όμορφης γυναίκας. Γύρω της χόρευαν όλοι και όλα. Αυτή ήταν το κέντρο του ενδιαφέροντος. Αυτή έδωσε και το όνομα σε αυτή την ιστορία. ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Η τρίτη ιστορία μας διαδραματίζεται στο χωριό του Μιχάλη. Ο Μιχάλης επέστρεψε εκεί ως απόστρατος υποστράτηγος, το 2006. Λίγα χρόνια μετά, η οικονομική κρίση θέριψε στην Ελλάδα. Κάποιοι έφυγαν από την Αθήνα και γύρισαν στα χωριά τους, για μια καλύτερη ζωή. Κάποτε γινόταν το αντίστροφο. Μόνο στους πολέμους ζούσαν καλύτερα στα χωριά από ό,τι στις πόλεις. Αλλά μήπως και τώρα πόλεμο δεν έχουμε;

Πόλεμο οικονομικό, αλλά και πόλεμο με τον κακό μας εαυτό.

Στο εξωτερικό, αυτούς που φεύγουν από τις πόλεις και γυρίζουν στα χωριά για μια καλύτερη ζωή τους λένε *amenity migrants*. Άνθρωποι μεγάλης κυρίως ηλικίας αφήνουν το ασφυκτικό περιβάλλον της πόλης και επιλέγουν να ζήσουν στην ύπαιθρο.

Οι ήρωες αυτής της ιστορίας όμως δεν γύρισαν στο χωριό για να περάσουν πιο όμορφα. Τους γύρισε η κρίση. Οι οικονομικές δυσκολίες. Στην αρχή, όλα πήγαιναν καλά. Μετά, όμως, κάποιοι πεθαίνουν. Ανεξήγητα. Η Αστυνομία της περιοχής προσπαθεί να βρει τη λύση. Ο Μιχάλης είναι εκεί. Όταν του ζητάνε τη βοήθειά του, την προσφέρει απλόχερα.

Η βάση της ιστορίας μας είναι η λεβάντα. Χωράφι με λεβάντα δεν υπάρχει στο χωριό του Μιχάλη. Είναι προϊόν της φαντασίας μου.

Όμορφο, όμως, θα ήταν να υπήρχε και στην πραγματικότητα. Υπάρχουν πολλοί επιχειρηματίες σε αντίστοιχα άγονα χωράφια στην Ελλάδα, που καλλιεργούν λεβάντα και άλλα αρωματικά φυτά. Υπάρχουν πολλοί νέοι, που θα μπορούσαν να γυρίσουν από τις πόλεις στην Αθήνα και να ζωντανέψουν τα ορεινά χωριά. Μαζί με τους ντόπιους. Χωρίς φόνους και κόντρες όμως. Αυτά είναι επίσης προϊόν μυθοπλασίας. Αστυνομικές ιστορίες γράφω όχι επιχειρηματικές προτάσεις και κοινωνιολογικές αναλύσεις. Η καινούρια εσωτερική μετανάστευση όμως πρέπει να ψαχτεί και κοινωνιολογικά, καθώς έχει αντίστροφη κατεύθυνση. Από τις πόλεις στα χωριά.

Αν κάποιος αναγνωρίσουν τον εαυτό τους μέσα σε αυτό το βιβλίο, είναι τυχαίο. Να ξέρουν, αυτοί έχουν χαρακτηριστικά των ηρώων μου και όχι οι ήρωές μου χαρακτηριστικά τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ονόματα. Δεν είναι εύκολο να βρεις ονόματα. Δεν μου αρέσει να χρησιμοποιώ ονόματα πολύπλοκα. Μου αρέσει να χρησιμοποιώ καθημερινά ονόματα και επίθετα. Έτσι μπορεί κάποιο ονοματεπώνυμο να το έχει κάποιος ή κάποια. Να ξέρει πως δεν είναι αυτός ή αυτή.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ήθελα να ευχαριστήσω αυτούς που με στήριξαν και με ώθησαν να τολμήσω να βγάλω δημόσια αυτά που έγραψα. Τον γιο μου Λάμπρο και τους δικούς μου ανθρώπους, που διάβασαν κάποιες από τις ιστορίες μου πριν την τελική τους μορφή. Την Ειρήνη, γιατί με τις συζητήσεις μας διαμορφώθηκαν ιδέες και ήρωες. Τη φίλη και κουμπάρα μου Μάρθα Θεοδωρίδου, για την ιδέα που απεικονίζεται στο εξώφυλλο.

Ευχαριστώ τους ανθρώπους στις εκδόσεις Ζήτη που, είκοσι χρόνια περίπου μετά από από το πρώτο επιστημονικό μου βιβλίο, μου έδειξαν την ίδια εμπιστοσύνη στη νέα μου αυτή προσπάθεια, ιδιαίτερα την Άννη Ζήτη, τον Νίκο Ζήτη, την Άννα Παναγοπούλου και τον Νίκο Νικολαΐδη.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΦΟΒΟΣ

Δεν φοβάμαι. Το αποφάσισα, αλλά δεν πρέπει να κάνω λάθος. Έκανα πολλές υποχωρήσεις και λάθη μέχρι σήμερα στη ζωή μου. Αυτή φταίει όμως. Μου πήρε πολλά. Ακόμη κι αυτά που δεν έπρεπε να μοιραστούμε. Το ξέρω. Τώρα το έμαθα καλά. Χωρίς αυτή όλα στη ζωή μου θα είναι καλύτερα.

Διάβασα πολλά πράγματα πριν πάρω την απόφασή μου. Βρήκα εύκολα το υδροκυάνιο. Θα βρω και την κατάλληλη ευκαιρία. Όταν είμαστε στον ίδιο χώρο. Καλύτερα με πολύ κόσμο. Όχι οι δυο μας.

Πρέπει να πεθάνει. Έτσι, θα ελευθερωθώ. Άκουγα πολλές φορές τους άλλους. Ας ακούσω και τον εαυτό μου τώρα.

Πρέπει οι αισθήσεις μου να λειτουργούν γρήγορα. Οι κινήσεις μου να είναι προσεκτικές.

Σήμερα είναι η κατάλληλη ευκαιρία. Εδώ στη δεξίωση. Τα έχω προετοιμάσει όλα. Δεν θα με προσέξουν. Θα βρω την κατάλληλη ευκαιρία.

Λίγες σταγόνες στο άδειο ποτήρι αρκούν. Δεν φαίνεται τίποτε. Είναι άχρωμο και άγευστο το υδροκυάνιο. Έχει μια οσμή πικραμύγδαλου. Πολλοί έφαγαν αμυγδαλωτά πριν, είναι και πολύ έντονο δίπλα το άρωμα. Δεν θα την προσέξει κανείς. Οι σερβιτόροι είναι πολύ βιαστικοί. Φοβήθηκαν τη βροχή.

Όχι, Θεέ μου.

Πώς έγινε αυτό;

Πού βρέθηκαν αυτοί;

Ένας αστυνόμος κι ένας γιατρός μαζί στο ίδιο τραπέζι.

Ήθελα να περάσει σαν καρδιακή προσβολή. Μάλλον σαν πνευμονικό οίδημα, που οδηγεί σε σταμάτημα της καρδιάς. Έτσι έλεγε το βιβλίο που διάβασα.

Ο γιατρός της ομάδας είναι καλός αθλητίατρος, αλλά δεν νομίζω να έχει εμπειρία σε δηλητήρια.

Αυτό σκέφτηκα, πριν το κάνω.

Φοβάμαι. Τώρα φοβάμαι, γιατί έχω ακόμη πολλά να κάνω.

Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ. Ήταν πολύ όμορφο κι έντονο αυτό, που έζησα. Πάντα περνάμε καλά στο κρεβάτι. Κρίμα, που οι περιστάσεις εδώ και χρόνια, το κάνουν όλο και πιο σπάνιο αυτό.

Έτρεχα όλο το πρωί. Τώρα έχω την εκδήλωση. Αλλά έχω κι έναν απίστευτο πονοκέφαλο. Τον νιώθω κοντά μου και σκέφτομαι τα χτεσινοβραδινά.

Με περίμενε στο κρεβάτι. Είχε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στην κοιλιά του πάνω από το εσώρουχο.

Πέταξα γρήγορα τα παπούτσια και τα ρούχα μου.

Πήρα το τριαντάφυλλο στο στόμα.

Μας άκουσε όλο το Πανόραμα.

Τώρα το βλέπω και ήθελα να χαθούμε. Ομοιοπαθητικά, θα μου έφευγε ο πονοκέφαλος. Ίσως και όχι. Δεν με νοιάζει όμως.

Δυστυχώς πρέπει να είμαστε εδώ. Πολλοί οι άνθρωποι γύρω. Πολύς θόρυβος κι εγώ πρέπει να χαμογελάω. Ας σκέφτομαι πως χαμογελάω μόνο γι' αυτόν. Θα θυμηθώ τις στιγμές μας και θα αντέξω.

Αν ζούσε η γιαγιά μου θα μου έλεγε ότι θέλω ξεμάτιασμα. Σε μάτιασαν κορίτσι μου, μου έλεγε μικρή. Είσαι πολύ όμορφη.

Ευτυχώς έχω ένα παυσίπονο. Είναι κι ο Θωμάς, που μου γέμισε αμέσως το ποτήρι. Κάτι λέει η Νέλλη. Δεν ακούγεται. Εντάξει τώρα. Θα μου περάσει σε λίγο ο πονοκέφαλος και θα απολαύσω το κρασί μου.

Πάλι το βράδυ ήθελα να τον απολαύσω. Δεν γίνεται όμως.

Δεν πειράζει. Μια άλλη φορά. Να περάσει λίγο ο καιρός.

Να δυναμώσει η επιθυμία.

Ζαλίζομαι.

Μου κόβεται η ανάσα.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ

Ακόμη ένα πηγάδι μέσα σε μια σπηλιά. Άλλοτε μας ήταν εύκολο ν' αντλήσουμε είδωλα και στολίδια για να χαρούν οι φίλοι, που μας έμεναν ακόμη πιστοί. Έσπασαν τα σκοινιά μονάχα οι χαρακιές του πηγαδιού το στόμα, μας θυμίζουν την περασμένη μας ευτυχία: τα δάχτυλα στο φιλιτρό, καθώς έλεγε ο ποιητής. Τα δάχτυλα νιώθουν τη δροσιά της πέτρας λίγο κι η θέρμη του κορμιού την κυριεύει κι η σπηλιά παίζει την ψυχή της και τη χάνει κάθε στιγμή, γεμάτη σιωπή, χωρίς μια στάλα.

Γιώργος Σεφέρης

Το απόγευμα της Παρασκευής 19 Σεπτεμβρίου του 1997 με βρήκε στη Θεσσαλονίκη. Χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Τάσος Οικονόμου.

«Μιχάλη πήρες την πρόσκληση για την ανακαίνιση του Κλειστού Γυμναστηρίου των Ιεράκων Τούμπας;».

«Ναι γιατρέ. Αύριο το βραδάκι είναι».

«Θα βρεθούμε εκεί;».

«Αν θέλετε κατεβαίνετε από το Πανόραμα με την Ευαγγελία, παρκάρετε σε μας και σε πέντε λεπτά είμαστε στο γήπεδο με τα πόδια».

«Εντάξει τότε, εξήμισι εφτά παρά είκοσι το αργότερο θα είμαστε εκεί».

Ο γιατρός Τάσος Οικονόμου είναι ο πιο καλός μου φίλος εδώ στη Θεσσαλονίκη εδώ και έναν χρόνο, που έχουμε μετακομίσει από τα Γιάννενα. Η Άννα πέτυχε πέρσι στις εξετάσεις της νεοσύστατης Σχολής Δικαστών και εγώ πήρα μετάθεση στην Εγκληματολογική Υπηρεσία Θεσσαλονίκης. Αστυνομικός Υποδιευθυντής.

Τον Τάσο δεν το γνώρισα τώρα. Τον ξέρω από το 1971, όταν νέος χωροφύλακας είχα αναλάβει την πρώτη μου υπόθεση στο χωριό του. Τον φόνο της αδελφής του. Όχι ακριβώς αδελφής αλλά της ορφανής κοπέλας, που είχαν σαν αδελφή τους, της Μαρίας Ζήτησου. Μια υπόθεση, που θα ήθελα να ξεχάσω, αλλά με βασανίζει ακόμη. Μια υπόθεση

όμως που μου γνώρισε κάποιους ανθρώπους. Ανθρώπους που δέθηκα μαζί τους. Είχαμε και τα πάνω μας και τα κάτω μας σε αυτά τα εικοσιπέντε χρόνια γνωριμίας. Τα δύσκολα και τα εύκολα. Πολλές κηδείες αλλά και χαρούμενα γεγονότα. Κοντινούς ανθρώπους που έφυγαν, όπως ο αδελφός του Τάσου ο Νίκος, αλλά κι ευχάριστες στιγμές, όπως οι βαφτίσεις των παιδιών μας ή οι επιτυχίες τους μετά στις σπουδές και στον αθλητισμό.

Το τελευταίο μας έδεσε. Ο αθλητισμός και μάλιστα το μπάσκετ. Ποτέ δεν ασχολήθηκα προσωπικά με το μπάσκετ. Δεν μπορούσα να το διανοηθώ με το 1,70 ύψος μου. Αλλά κάτι που ο Αργύρης μου πήρε λίγο από τον πεθερό μου κι έφτασε το 1,85, κάτι ο Γιώργος ο γιος του Τάσου που ήταν 1,98, μας έδωσαν έναν ακόμη λόγο να δεθούμε ως παρέα. Αυτός ο λόγος ακούει στο όνομα «Ιέρακες Τούμπας».

Έτσι τώρα έχουμε και τα δύο ζευγάρια των γονιών, μια πρόσκληση που λέει: «Η Αθλητική Ένωση Ιέρακες Τούμπας σας προσκαλεί στα εγκαίνια του ανακαινισμένου κλειστού γυμναστηρίου της στη Σπανού και Διβολή στη Μαλακοπή». Πέντε λεπτά από το σπίτι μας. Μένουμε στην οδό Στεφάνου Γρηγορίου, κοντά στο παρκάκι. Τέρμα Άνω Τούμπα λέγαμε εμείς, Μαλακοπή διαβάζαμε στα έγγραφα και στους χάρτες. Η ομάδα από Πέρσι, που ανέβηκε στην Α2 κατηγορία ζήτησε από τον Δήμο Θεσσαλονίκης να της επιτρέψει να ανακαινίσει το Δημοτικό Κλειστό της Μαλακοπής. Δεν μπορούσε να συγκατοικεί άλλο με τον Ηρακλή στο Ιβανώφειο, ήθελε να γυρίσει στη φυσική της έδρα.

Ένα χρόνο κράτησαν τα έργα και τώρα το γήπεδο είναι έτοιμο. Ας είναι καλά ο Δήμος και ο βασικός χορηγός της ομάδας, οι Τεχνικές Επιχειρήσεις «ΒΑΣΟΥΔΗ – ΤΖΗΝΑ».

Αυτό έγραφε και στην πρόσκληση. Η ΑΕ ΙΕΡΑΚΕΣ και ο χορηγός μας καλούν στην εκδήλωση το Σάββατο 20 Σεπτεμβρίου. Την πρόσκληση υπέγραψε ο πρόεδρος της ομάδας, Μελάς Ιωάννης, ομότιμος καθηγητής της Νομικής Σχολής.

Εμάς μας καλούσαν προφανώς ως γονείς παικτών. Όχι λόγω των επαγγελματιών μας. Την περσινή χρονιά πολλές φορές κυριάρχησε αυτή μας η ιδιότητα. Πηγαίναμε στο γήπεδο κάθε δεύτερο Σάββατο,

που παίζαμε εντός έδρας. Οι άλλοι πιο συχνά, εγώ όταν μου το επέτρεπε η υπηρεσία. Κάναμε και μερικά ταξίδια εκτός Θεσσαλονίκης. Δέσαμε και με κάποιους άλλους γονείς παικτών ιδίως των μικρότερων, όπως ήταν τα παιδιά μας. Είχε καλό κλίμα η ομάδα.

Ο Πώργος έπαιζε στους Ιέρακες από το παιδικό, όταν τον πήραν με μεταγραφή από τον ΑΟ Πανοράματος. Σπουδάζει στην Ιατρική και είναι έναν χρόνο μεγαλύτερος από τον Αργύρη. Ο Αργύρης ήρθε από τον ΑΓΣ Ιωαννίνων πέρσι το καλοκαίρι. Μαζί με την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο, στο Οικονομικό, πήρε και τη μεταγραφή για την Τούμπα. Όταν έπαιξαν πρόπερσι στα Γιάννενα και στη Θεσσαλονίκη, έβαλε από τριάντα πόντους και τον είχε σταμπάρει ο προπονητής. Ο Σάββας Δημητριάδης. Πλεί μείκερ παίζει ο Αργύρης. Εδώ δεν είναι βασικός αλλά παίζει αρκετά. Είναι ευχαριστημένος. Έτσι είναι ευχαριστημένη και ήρεμη και η Άννα.

Ο Στέφανος είναι ήδη στο πέμπτο έτος στους Μηχανολόγους Μηχανικούς. Υπολογίζει να τελειώσει μέχρι του χρόνου τον Οκτώβρη. Δεν το υπολογίζει μόνο αυτός αλλά και η Θάλεια. Η Θάλεια σπουδάζει Τοπογράφος, είναι δύο χρόνια μικρότερή του, αλλά εδώ κι έναν χρόνο συζούνε στο σπίτι της. Από τη Βέροια είναι η καταγωγή της, ανεισιά της Ευαγγελίας της γυναίκας του Τάσου, κόρη του αδελφού της. Γνωρίστηκαν μόλις πέρασε η Θάλεια στη σχολή της και ο Στέφανος ανέλαβε να της γνωρίσει τα κατατόπια. Είχαν μιλήσει η Άννα με την Ευαγγελία και τα κανόνισαν. Ήμασταν ακόμη στα Γιάννενα τότε. Μετά τα μάθανε πολύ καλά μαζί. Αχώριστοι κι ερωτευμένοι. Ο Στέφανος δεν ασχολήθηκε με τον αθλητισμό. Ήταν πολύ του διαβάσματος από παιδί. Βέβαια με το μπάσκετ δεν μπορούσε να ασχοληθεί γιατί ήταν 1,72.

Την άλλη μέρα, Σάββατο 20 Σεπτεμβρίου, ακριβώς στις εξήμισι χτύπησε το κουδούνι μας. Κατεβήκαμε κι εμείς και ξεκινήσαμε για το γήπεδο. Το γήπεδο ήταν τελείως αλλαγμένο. Το είχα δει πέρσι αρχές Σεπτεμβρίου, πριν ξεκινήσει η ανακαίνιση. Τώρα η μεταμόρφωσή του ήταν ριζική και εντυπωσιακή. Φαίνεται να έπεσε αρκετό χρήμα και αξιοποιήθηκαν άνθρωποι με γνώση και μεράκι. Σήμερα μου φαινόταν πολύ μεγαλύτερο, είχε περισσότερες θέσεις κι ας μην άλλαξε καθόλου

η θέση των εξωτερικών τοίχων. Επαγγελματική δουλειά σε κάθε λεπτομέρεια, σκέφτηκα.

Αφού έγινε ο Αγιασμός και ακούσαμε τα βαρετά και ξύλινα λόγια των επισήμων, περάσαμε όλοι έξω στην αυλή για τη δεξίωση. Την είχε αναλάβει το κέτερινγκ Γούτος.

Πίσω μου ακριβώς ήταν το τραπέζι των χορηγών, άδειο ακόμη. Οι πολιτικοί είχαν φύγει μετά τις ομιλίες και τις χαιρετούρες με τα στελέχη του Συλλόγου. Σάββατο σήμερα, θα έχουν πολλές υποχρεώσεις, υπέθεσα.

Μπορεί και να φοβήθηκαν τον καιρό. Είχε έντονη συννεφιά από νωρίς το απόγευμα. Τώρα φαίνεται δεν θα βρέξει. Οι υπάλληλοι του κέτερινγκ ετοιμάζανε τα τραπέζια, λίγο βιαστικά είναι αλήθεια.

Δύο φωτογράφοι κυκλοφορούσαν συνέχεια στον χώρο και έβγαζαν φωτογραφίες. Αρκετοί προσκεκλημένοι και το προσωπικό επίσης περιφερόταν.

Μια πανύψηλη καστανόξανθη κυρία γύρω στα σαράντα, που απ' ό,τι φαίνεται είχε την ευθύνη της διοργάνωσης, φώναζε σε όλους να καθίσουν στις θέσεις τους. Ζήτησε ένα χειροκρότημα για τους χορηγούς της ομάδας.

Γυρίσαμε και οι περισσότεροι αυθόρμητα χειροκρότησαν. Εκείνη τη στιγμή έκανε την εντυπωσιακή είσοδό της μια ξανθιά ψηλή εντυπωσιακή γυναίκα γύρω στα σαράντα. Την ακολουθούσαν μια όμορφη νέα γυναίκα και ένας νεαρός λίγο εύσωμος, γύρω στα τριάντα, που κάτι μου θύμιζε. Την παρέα συμπλήρωναν δύο ζευγάρια, το ένα γύρω στα εβδομήντα και το άλλο στα σαράντα με σαράντα πέντε και ένας κύριος γύρω στα πενήντα.

Ο Αντρέας ο Καλογιάννης, καθηγητής φιλόλογος, που καθόταν στο τραπέζι μας με τη γυναίκα του τη Σοφία (το άλλο ζευγάρι ήταν ο Νίκος ο Χατζαλίδης, χημικός, με τη γυναίκα του την Αντωνία) τους παρουσίασε και σε μας, που δεν ήμασταν και τόσο σχετικοί με την ομάδα και τα διοικητικά της.

«Το μεγαλύτερο σε ηλικία ζευγάρι είναι ο πρόεδρος, ο Καθηγητής Μελάς με τη γυναίκα του, το άλλο ζευγάρι είναι ο Τάκης Βασούδης,

Μηχανικός και η σύζυγός του, η ξανθιά κυρία είναι η Αφροδίτη Τζήνα. Η τεχνική εταιρεία τους είναι ο βασικός χορηγός της ομάδας και αυτή που ανέλαβε την ανακαίνιση του γηπέδου».

«ΒΑΣΟΥΔΗΣ – ΤΖΗΝΑ», όπως έγραφε και η πρόσκληση, συνέδεσα τα πράγματα στο μυαλό μου.

«Η νεαρότερη κυρία είναι η αδελφή της η Νέλλη», συνέχισε ο Αντρέας «και ο νεαρός, ο αδελφός της ο Θωμάς Τζήνας. Η Νέλλη ασχολείται με τις δημόσιες σχέσεις της εταιρείας αλλά και της ομάδας, έχει και μια γκαλερί στη Μητροπόλεως. Ο αδελφός της είναι υπάλληλος στον Οργανισμό Ύδρευσης. Τον τακτοποίησε εκεί η Αφροδίτη γιατί δεν είναι για πολλά. Ο μοναχικός κύριος είναι ο ξάδελφός τους ο Θησέας Κοσμίδης, αρχιτέκτονας και διακοσμητής. Αυτός ανέλαβε τα σχέδια και τη διακόσμηση του νέου γηπέδου. Είναι πολύ καλός στη δουλειά του, όπως είδαμε όλοι μας. Δεν έχει ιδιαίτερες σχέσεις με γυναίκες. Μεταξύ μας προτιμάει τους άνδρες για συντροφιά».

Λίγο κουτσομπόλης ο Αντρέας, αλλά μας έδωσε μια καλή περιγραφή των κεντρικών προσώπων της δεξίωσης. Εγώ εντόπισα να είναι ένα το κεντρικό πρόσωπο και γύρω του γυρίζουν όλοι. Αυτή, είμαι σίγουρος ότι νομίζει, πως είναι το κέντρο του κόσμου, που ολόκληρος περιστρέφεται γύρω από την ύπαρξή της. Πάντως αυτή τη στιγμή δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιο τραπέζι, που να ασχολείται με κάτι διαφορετικό πέρα από τον σχολιασμό της κυρίας Αφροδίτης Τζήνα.

«Μπράβο Αντρέα, πλήρης ενημέρωση αν και σύντομη», σχολίασε η Ευαγγελία, δίνοντας το πάτημα στον Καλογιάννη να συνεχίσει την ανάλυσή του.

«Η Αφροδίτη είναι κόρη παλιού συμβολαιογράφου της Θεσσαλονίκης. Αυτή σπούδασε Νομικά, αλλά δεν άσκησε δικηγορία και δεν έγινε συμβολαιογράφος, όπως συνηθίζεται. Το γραφείο του πατέρα της το έχει πάρει άλλος τώρα, ο κύριος Μπαλάσης. Ασχολήθηκε από νωρίς με επιχειρήσεις. Αξιοποίησε τα κτήματα του πατέρα της στη Χαλκιδική και μαζί με τον Βασούδη, που και αυτός είχε κτηματική περιουσία στο πρώτο πόδι, έφτιαξαν εδώ και δεκαπέντε χρόνια την Τεχνική τους Εταιρεία και έχουν χτίσει άπειρα εξοχικά σπίτια. Λεφτά με ουρά. Εδώ και τρία

χρόνια απέκτησαν την πετριά με τη χορηγία στην ομάδα (ιδιοκτήτες στην ουσία είναι) και έχουν μεγάλα όνειρα. Καλό αυτό για τα παιδιά μας».

«Αν ανεβούμε στην Α1 μην περιμένεις να παίζουν τα παιδιά μας στους Ιέρακες», τον διέκοψε ο Χατζαλίδης.

«Ξένους θα φέρουν. Οι δικοί μας σε καμιά άλλη ομάδα στην Α2 ή στη Β' Εθνική θα συνεχίσουν».

Ο Αντρέας δεν του απάντησε και συνέχισε.

«Λένε πως ήταν ζευγάρι τότε με τον Βασούδη αλλά εδώ και χρόνια είναι μόνο συνεργάτες. Ο Βασούδης παντρεύτηκε την κόρη του Μελά. Πολλά λεφτά κι αυτός από τον πεθερό του αλλά και από τη δικηγορία. Η Νέλλη και ο Θωμάς, είναι ετεροθαλή αδέρφια της Αφροδίτης, από άλλη μάνα. Όσο καπάτσα και εξωστρεφής είναι η Νέλλη τόσο αργός και κλειστός χαρακτήρας είναι ο Θωμάς. Ο ξάδελφος, ο Θησέας, είναι γιος της αδελφής του πατέρα τους, νομίζω».

Εν τω μεταξύ η Αφροδίτη και ο Βασούδης χαιρετούσαν όποιους τους πλησίαζαν και αυτοί ήταν πολλοί. Υπήρχε μεγάλος συνωστισμός αυτή την ώρα πίσω μας. Ήρθαν και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και κάθονταν σιγά σιγά, όπως και οι χορηγοί.

Το τραπέζι με τα φαγητά άρχισε να γεμίζει κόσμος. Σηκωθήκαμε κι εμείς. Στο τραπέζι των χορηγών άρχισαν να έρχονται σαλάτες και πιατέλες με φαγητά. Άσπρο κρασί πάγωνε σε μια σαμπανιέρα. Σε λίγο η Αφροδίτη σηκώθηκε όρθια. Ύψωσε το ποτήρι με το κρασί και ευχήθηκε σε όλους να περάσουν καλά και στην ομάδα να είναι στην Α1 του χρόνου. Κάθισε στην καρέκλα της. Άρχισε να μιλάει με τους άλλους και σιγά σιγά άρχισε να τρώει. Γρήγορα άδειασε το ποτήρι της. Ο αδελφός της, που καθόταν δίπλα της, της το ξαναγέμισε. Η κίνησή του ήταν αυτόματη. Κατάλαβα. Όλα για την Αφροδίτη.

Ξαφνικά ένιωσα κίνηση πίσω μου. Η Αφροδίτη σηκώθηκε από την καρέκλα της απότομα και σωριάστηκε μαζί της. Η Νέλλη όρμησε και αγκάλιασε την αδελφή της. Ο Θωμάς ανασηκώθηκε, γύρισε κι έδειχνε σαν χαμένος. Άρχισαν όλοι να σηκώνονται από τη θέση τους.

Γύρισα γρήγορα και αφού ανέφερα την ιδιότητά μου, φώναξα να κα-

θίσουν στη θέση τους. Πολλοί στάθηκαν όρθιοι αλλά ακίνητοι, παγωμένοι από το θέαμα που έβλεπαν. Η Νέλλη σηκώθηκε, στάθηκε όρθια δίπλα στον αδελφό της και πέρασε το χέρι της στη μέση του. Το ίδιο έκανε κι αυτός.

Ο Τάσος σηκώθηκε γρήγορα να προσφέρει τις πρώτες βοήθειες. Η γυναίκα είχε μελανιάσει κι άρχισε να έχει σπασμούς. Σε τρία λεπτά κατέληξε. Κάποιος από τους προπονητές είχε έρθει και προσπάθησε να την επαναφέρει με χτυπήματα και με το φιλί της ζωής. Έδειχνε τρομοκρατημένος. Δεν γινόταν τίποτε. Ζήτησα να φύγουν όλοι από το τραπέζι της και να μην πειράξουν τίποτε.

Ο Τάσος είπε πως πολλές παθολογικές καταστάσεις έχουν αυτήν την αντίδραση αλλά και δηλητηριάσεις. Φώναξα να σταματήσουν να τρώνε και να μην πεταχτεί τίποτε από τον μπουφέ. Ζήτησα ακόμη από όλους να αδειάσουν γρήγορα τον χώρο και να πάνε μέσα στο γήπεδο. Ακόμη και αυτοί που καθόταν στο τραπέζι μας, εκτός από τον Τάσο φυσικά. Ήθελα καθαρό τον χώρο.

Φοβήθηκα ξαφνικά αλλά δεν το έδειξα. Τι στο καλό; Κάποιος θέλει να μας δηλητηριάσει όλους; Μήπως υπάρχει κάποιο θέμα με τα φαγητά; Αλλά δεν έβλεπα κάποιον με αντίστοιχα συμπτώματα κι άρχισα να ηρεμώ λίγο. Ο γιατρός της ομάδας τους ακολούθησε, αφού του ψιθύρισα στο αυτί να μας ενημερώσει άμεσα αν συμβεί κάτι άσχημο. Ειδοποίησα με το τηλέφωνό μου στα κεντρικά τον αξιωματικό υπηρεσίας. Θα στέλνανε περιπολικό και θα ειδοποιούσε τη Σήμανση. Του ζήτησα να πάρει και τον διοικητή μας. Ο Τάσος πήρε στο ΑΧΕΠΑ για να έλθει ασθενοφόρο με ιατροδικαστή.

Αυτό μας πήρε κανένα δεκάλεπτο. Ο γιατρός της ομάδας ήρθε ξανά κοντά μας. Φαινόταν σχετικά ήρεμος. Όλα καλά με τους υπόλοιπους προσκεκλημένους και το προσωπικό. Δεν παρουσίασε κανείς κανένα σύμπτωμα εκτός από έναν έντονο εκνευρισμό, που είχαν όλοι και μια ανησυχία που μύριζε στην ατμόσφαιρα, μας είπε.

Ρώτησα ποιος ήταν ο υπεύθυνος της διοργάνωσης. Με παρέπεμψαν σε μια κυρία από το κέτερινγκ, που λεγόταν Βάσω Δημητριάδου και σε ένα μέλος του διοικητικού συμβουλίου, την κυρία Δήμητρα Παπαϊω-

άννου. Έστειλα το γιατρό να τις φωνάξει, πήρα τα στοιχεία τους, τους ζήτησα να μου φέρουν τη λίστα των καλεσμένων και τα στοιχεία του προσωπικού του γηπέδου, του κέτερινγκ, των προπονητών, των παικτών και των άλλων εργαζομένων στην ομάδα και τις έδωξα. Η κυρία Παπαϊωάννου ήταν η πανύψηλη κυρία, που είχε το γενικό πρόσταγμα στον χώρο, πριν αναλάβω εγώ.

Ο Τάσος όλη αυτή την ώρα εξέταζε την Αφροδίτη και το τραπέζι της.

Ήρθε προς το μέρος μου. Μου μίλησε ψιθυριστά.

«Κατά πάσα πιθανότητα δηλητηρίαση με υδροκυάνιο, Μιχάλη. Μυρίζω αδρά τη χαρακτηριστική μυρωδιά του στη νεκρή. Μάλιστα, είναι δύσκολο να αντιληφθεί κάποιος την παρουσία του δηλητηριού μέσα σε κάποιο άλλο διάλυμα ή αν έχει προστεθεί σε φαγητό και ποτό, καθώς είναι άχρωμο και άγευστο και έχει ελαφριά οσμή, που μοιάζει με του πικραμύδαλου. Αν είχαμε αντίδοτο (αμπούλες νιτρώδους αμυλίου για παράδειγμα) ίσως καταφέραμε κάτι, αλλά δεν το πολυπιστεύω. Ελάχιστη ποσότητα σε ποτό ή σε φαγητό έχει θανατηφόρα αποτελέσματα. Αν αναμειχθεί με κρασί ακόμη χειρότερα και πρέπει να είσαι εξοικειωμένος για να καταλάβεις τη μυρωδιά. Αλλιώς μπορείς να την αποδώσεις σε αρώματα ποτών, φαγητών ή κυρίως γλυκών».

Θυμήθηκα τα αμυγδαλωτά, που υπήρχαν στην πιατέλα στην είσοδο του γηπέδου για το καλωσόρισμα. Αυτά είχαν γεύση πικραμύδαλου.

Ο Τάσος συνέχισε.

«Θα μας το πει και η νεκροψία για σιγουριά αλλά δίνω πολλές πιθανότητες να έχω δίκιο, βλέποντας τα συμπτώματα και τον σχεδόν ακαριαίο θάνατο. Μου έχει ξανατύχει στο ΑΧΕΠΑ, όταν μου φέρανε μια κοπέλα με καρδιακή προσβολή, όπως θεώρησε ο γιατρός, που την είδε πρώτος. Εγώ διέγνωσα συμπτώματα δηλητηρίασης και όταν η μητέρα της μου έφερε ένα γράμμα, που άφησε η κόρη της, η οποία δούλευε σε γραφείο προμηθειών χαλυβουργίας, επιβεβαιώθηκα.

Ερωτική απογοήτευση και η λύση που έδωσε ήταν το υδροκυάνιο. Διάβασα τότε λίγα περισσότερα πράγματα κι έτσι τώρα είμαι σχεδόν σίγουρος. Αν σου τύχει κάποιος νεκρός, που να μυρίζει πικραμύδαλο

ή ακόμη χειρότερα αν σου προσφέρουν κανένα ποτήρι νερό ή ποτό με αυτή τη μυρωδιά, να ξέρεις υπάρχει υδροκυάνιο».

«Γιατί Τάσο ανέφερεις τη χαλυβουργία;», τον ρώτησα.

Αυτό μου χτύπησε πιο πολύ κι όχι το σχόλιό του, ότι κάποιος μπορεί να θελήσει να με φαρμακώσει.

«Επειδή το υδροκυάνιο χρησιμοποιείται στη χαλυβουργία, για την παραγωγή ακρυλικών υλών και συνθετικών ελαστικών και για τη σκληρυνση μετάλλων. Μπορεί να το βρει κανείς μόνο σε χημικά εργαστήρια ή να το προμηθευτεί για τις παραπάνω χρήσεις από εισαγωγείς πρώτων υλών για τη βιομηχανία».

Φαίνεται ήταν αρκετά ενημερωμένος για το θέμα ο Τάσος. Θα ψάξω προς αυτή την κατεύθυνση σίγουρα. Αλλά δεν με βοήθησε απόλυτα. Ήξερα από τη δική μου εμπειρία. Αυτά τα δηλητήρια κυκλοφορούσαν λαθραία. Επίσης ήξερα από τα διαβάσματά μου και την εμπειρία μου, ότι τα δηλητήρια τα χρησιμοποιούν κυρίως γυναίκες. Είτε να σκοτώσουν είτε να αυτοκτονήσουν. Με είχε ενημερώσει ένας συνάδελφος στα Γιάννενα κάποτε για μια γυναίκα, που είχε βάλει υδροκυάνιο σε φόλες και ξεπάστρεψε πολλά σκυλιά στο Κάστρο. Διάβασα το 1995, ότι σε σταθμό του μετρό του Τόκιο ανακαλύφθηκε μια συσκευή, ελεγχόμενη με τηλεχειρισμό, που περιείχε σακούλες με κυανιούχο νάτριο και θειικό οξύ. Λέγανε ότι ήταν μια προσπάθεια παραγωγής αερίου υδροκυανίου από μια θρησκευτική αίρεση. Να που το βρήκα μπροστά μου τώρα.

Αλλά κανείς δεν πρέπει να μάθει ότι ξέρουμε την αιτία θανάτου της. Ιδίως ο δολοφόνος.

Χτύπησε το τηλέφωνό μου. Ήταν ο Διοικητής μας, ο Ταξίαρχος Αποστολίδης. Μου ανέθεσε την υπόθεση και μου είπε ότι ειδοποίησε τους αξιωματικούς της σήμανσης να έρθουν από εδώ μαζί με ένα άλλο περιπολικό με αστυνομικούς της υπηρεσίας μας για υποστήριξη. Εγώ τον ενημέρωσα, πως ελέγχω πλήρως τον χώρο και έχω απομακρύνει τους πάντες. Δεν έχει έλθει κανείς άσχετος σε επαφή με τη νεκρή, ούτε και με τα αντικείμενα, που είναι γύρω της.

Ήρθαν κοντά μου ο Βασούδης, ο πεθερός του ο πρόεδρος, ο αδελφός της Αφροδίτης, ο ξάδελφός της και η Νέλλη. Συστήθηκαν, αν και

τους ήξερα από την περιγραφή του Αντρέα. Αυτό όμως δεν το γνώριζαν αυτοί. Μας ρώτησαν τι έγινε κι αν χρειάζεται να κάνουν κάτι. Θα στείλουμε την Αφροδίτη για νεκροψία, τους είπε ο Τάσος, όταν έλθει το ασθενοφόρο. Δεν ξέρουμε ακόμη ποια είναι η αιτία του θανάτου της. Καλό είναι τώρα να φύγουν για να δώσουν το καλό παράδειγμα και στους υπόλοιπους.

Τους ενημέρωσα με τη σειρά μου. Έχω αναλάβει με προφορική εντολή του διοικητή μου την υπόθεση και θα τους ειδοποιήσω σύντομα να μιλήσουμε με όλους αναλυτικά, από τη Δευτέρα. Η Νέλλη κι ο Βασούδης δεν το δέχτηκαν τόσο άνετα, ήθελαν να παραμείνουν εδώ. Οι υπόλοιποι συμφώνησαν με ό,τι τους είπα.

Έφυγαν. Είπα στον πρόεδρο να ενημερώσει και όλους τους άλλους ότι δεν είναι ανάγκη να μείνει κανείς. Ο γιατρός της ομάδας, ο φυσιοθεραπευτής και οι προπονητές ήρθαν κοντά και μας ρώτησαν αν τους χρειαζόμαστε. Δεν ήθελα κανένα εδώ εκτός από τον Τάσο. Τους έδιωξα.

Ζήτησα από τους υπεύθυνους του κέτερινγκ να παραμείνουν μέχρι να έλθει η Σήμανση και μετά να ακολουθήσουν τις οδηγίες τους. Δεν έπρεπε να πειράξει κανείς τίποτε. Ήθελα όμως να συγκεντρώσουν τα πάντα από τα τραπέζια. Θα τα παίρναμε μαζί μας, υποθέτω.

Ήρθε το περιπολικό με τους αξιωματικούς της Σήμανσης. Σε λίγο ήρθε και το ασθενοφόρο με τον ιατροδικαστή υπηρεσίας και τους τραυματιοφορείς. Αφού έβγαλαν οι συνάδελφοι τις φωτογραφίες τους και σχεδίασαν την ακριβή θέση του σώματος στον χώρο, έδωσαν την άδεια στους τραυματιοφορείς να τη μεταφέρουν. Δεν υπήρχε θέμα πρώτων βοηθειών ή κάποιας άλλης ιατρικής φροντίδας. Η Αφροδίτη ήταν επιβεβαιωμένα νεκρή εδώ και λίγη ώρα. Ο ιατροδικαστής απλά τυπικά το σιγούρεψε. Είχε μια σύντομη συνομιλία με τον Τάσο και είπε πως θα μας στείλει γρήγορα τα πρώτα πορίσματά του.

Ο Τάσος του ζήτησε να ασχοληθεί αμέσως μόλις πάει στο Νοσοκομείο για κάθε ενδεχόμενο και με κάθε διακριτικότητα. Αυτός συμφώνησε. Του έδωσα τον αριθμό του φαξ μας, το όνομά μου και το τηλέφωνό μου. Μου είπε ότι επειδή έχει υπηρεσία σήμερα και αύριο μέχρι το πρωί,

θα μου στείλει την πρώτη εικόνα πριν φύγει για το σπίτι του. Τον ευχαρίστησα κι έφυγε.

Κατέφτασε και άλλο περιπολικό με δύο αστυνομικούς. Με ρώτησαν τι χρειάζεται να κάνουν. Βοήθησαν τους συναδέλφους από τη Σήμανση να αποκλείσουν τον χώρο με μια κορδέλα. Όλον τον χώρο της δεξίωσης.

Οι συνάδελφοι ζήτησαν από τους υπεύθυνους του κέτερινγκ όλα τα ανοιχτά ποτά και δείγμα από κάθε φαγητό. Τα τακτοποίησαν σε κουτιά και μικρά ψυγεία, που υπήρχαν κάτω από τον μπουφέ. Ξεχωριστά τακτοποίησαν ό,τι υπήρχε στο τραπέζι της Αφροδίτης. Έκαναν συστηματική δουλειά. Δεν τους είπα τίποτε για τη διάγνωση του Τάσου.

Αφήσαμε τον νεότερο αστυφύλακα, Βασιλειάδης μου είπε λέγεται, να περιφρουρεί τον χώρο μέχρι το πρωί στις έξι, που θα έστελνε άλλον η υπηρεσία.

Ήρθε η Παπαϊωάννου και η υπεύθυνη του κέτερινγκ με μια αρχική λίστα, αυτών που βρίσκονταν στον χώρο της δεξίωσης. Ζήτησα να μου τη συμπληρώσουν, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, με τηλέφωνα. Τους έδωσα τον αριθμό του φαξ μας στην υπηρεσία και τους τόνισα να στείλουν σε αυτό καταλόγους και διαγράμματα υπ' όψη μου μέχρι τη Δευτέρα το μεσημέρι το αργότερο. Συμφώνησαν, αλλά ένιωθα πως ήταν αλλού. Σαν αυτόματα λειτουργούσαν. Διέκρινα μια ψυχρότητα και μια απόσταση ανάμεσά τους. Δεν έδειχναν κυρίες, που συνεργαζόταν άνετα μεταξύ τους.

Τέλος πάντων προς το παρόν δεν είναι η σχέση τους το πρόβλημά μου. Δίπλα μου κείτονταν μια γυναίκα νεκρή.

Ζητήσαμε από τον υπεύθυνο (δεν ξέρω ποιος ακριβώς είναι ο τίτλος του – εγώ αυτόν βλέπω ως τον άνθρωπο για όλες τις δουλειές) του γηπέδου, τον κύριο Ιωσήφ, να κλειδώσει όλες τις πόρτες. Έπρεπε να ειδοποιήσουν να μην υπάρξουν αθλητικές και άλλες δραστηριότητες τις επόμενες δύο μέρες. Όχι πως δεν θα κυκλοφορήσει η φήμη αλλά για λόγους αρχής. Προς το παρόν ζήτησα από τον υπεύθυνο έναν μαρκαδόρο και έγραψα πίσω από μια αφίσα ότι το γήπεδο θα παραμείνει κλειστό για σοβαρούς λόγους αύριο και μεθαύριο.

Δεν είχαμε καμιά άλλη δουλειά εδώ.

Χαιρετήσαμε τον κύριο Ιωσήφ, έδωσα μερικές γενικές οδηγίες στον Βασιλειάδη, ενημέρωσα τον αστυνόμο υπηρεσίας για την αποχώρησή μου και την αλλαγή του φύλακα αστυνομικού το πρωί και φύγαμε με τον Τάσο προς την οδό Διβολή.

Αν δεν φορούσαμε τα καλά μας ρούχα και δεν βιαζόμαστε να πάμε στο σπίτι να βρούμε τις γυναίκες μας, θα ήθελα να ανέβουμε προς το δάσος, να περπατήσουμε καμιά ώρα και να ξελαμπικάρουμε λίγο. Το έκανα πολλές φορές. Ήξερα όλα τα μονοπάτια και τους δασικούς δρόμους. Έφτανα περπατώντας μέχρι το Κράνος και το Φιλίππειο και ανατολικά μέχρι τους Ελαιώνες. Μόνος τις πιο πολλές φορές, κάποιες με τον Τάσο και κάποιες με τον Αργύρη τώρα τελευταία. Οι γυναίκες γενικά δεν ακολουθούσαν παρά μόνο σε περιπάτους στην παραλία ή σε εκδρομές με σύντομες διαδρομές. Ο Στέφανος ήταν άλλη περίπτωση. Αυτός είχε τη Θάλεια.

«Μιχάλη, σιωπηλά θα το πάμε ή θα πούμε και καμιά κουβέντα;», με επανάφερε στην πραγματικότητα ο Τάσος.

«Συγγνώμη, ρε φίλε, έφυγα για το δάσος, να ξεφύγω από την υπόθεση Αφροδίτη», του απάντησα.

«Θα έχεις απίστευτη δουλειά Μιχάλη. Όποτε χρειαστείς τη βοήθειά μου, θα την έχεις, μην το σκεφτείς. Πολλοί οι υποψήφιοι δολοφόνοι, αν και κατά τη γνώμη μου ψάξε τη γυναίκα. Απ' ό,τι μου λέει η πείρα μου, δηλητηρίαση σημαίνει κυρίως γυναίκα ή κάποιον που ζει και φέρεται σαν γυναίκα, για να μην αποκλείσω και τους ομοτράπεζους της Αφροδίτης».

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ. Αρκετές γυναίκες κι όχι μόνο αυτές που ήταν στο τραπέζι της θα είχαν λόγους να τη σκοτώσουν. Οι κληρονόμοι της, οι εταιρείες της και η προσωπική της ζωή πρέπει να ψαχτούν αναλυτικά. Θα με χάσετε από παρέα φοβάμαι κι όταν θα με έχετε πάλι γι' αυτά θα μιλάμε ή θα σας χάνω όταν μιλάτε για άλλα θέματα. Θα ταξιδεύω με το τραίνο, που το λένε Αφροδίτη. Ελπίζω να με πάει σε κάποιον σταθμό, όπου θα βρω τη λύση».

Τώρα ήθελα τον Πουαρό μαζί μου στο τραίνο, έστω κι αν το δικό

μου είναι φανταστικό. Δεν πιστεύω όμως πως είναι πολλοί οι δολοφόνοι. Δηλητήριο έχουμε εδώ όχι δώδεκα μαχαιριές. Αλλά θα πρέπει κι εγώ να ενεργοποιήσω στο έπακρο τα φαιά μου κύτταρα και να μην μου ξεφύγει καμία λεπτομέρεια όσο ασήμαντη κι αν είναι.

«Μιχάλη είσαι ο Αστυνομικός Υποδιευθυντής Ρώτσης πια. Δεν είσαι ο εικοσιτριάχρονος Μαιγκρέ των κατσαβραχων στο Ζαγόρι. Εύχομαι να έχεις και την κατάλληλη δόση τύχης. Πάντοτε χρειάζεται».

Τον κοίταξα χαμογελώντας. Δεν υπήρχε ανάγκη για ευχαριστήρια λόγια μεταξύ μας τώρα. Γνωριζόμαστε χρόνια και το χαμόγελό μου ο Τάσος ξέρει να το διαβάσει με κάθε λεπτομέρεια.

Μείναμε άλλα δυο λεφτά σιωπηλοί και φτάσαμε στο σπίτι μου.

Οι κυρίες είχαν ήδη πάρει την απόφαση, που εγώ σκεφτόμουν. Θα μέναμε στο σπίτι και θα ετοιμάζανε κάτι να τσιμπήσουμε και να συζητήσουμε τα αποψινά γεγονότα. Για τι άλλο θα μιλούσαμε; Για τους Ιέρακες ή την πολιτική κατάσταση; Το πρώτο ήταν αρκετές φορές το αγαπημένο μας θέμα. Το δεύτερο το αποφεύγαμε εγώ κι ο Τάσος σαν ο διάβολος το λιβάνι. Δεξιόι εμείς, ΠΑΣΟΚ οι γυναίκες ήμασταν μια ωραία ατμόσφαιρα, όταν μιλούσαμε για πολιτικά. Η Ευαγγελία τώρα τελευταία έλεγε πως δεν θα ξαναψηφίσει ΠΑΣΟΚ, θα ψηφίσει κανένα μικρό κόμμα, αλλά δεν την πολυπίστευα. Όταν φτάνεις στην κάλπη, το έχω πάθει κι εγώ, δύσκολα αλλάζεις ψηφοδέλτιο κι ας περνάνε χίλιες σκέψεις από το μυαλό σου πριν πας.

Από το 1981 μόνο λίγα χρόνια δεν κυβέρνησε το ΠΑΣΟΚ. Λίγο με τη συγκυβέρνηση και τρία χρόνια, που ήταν ο Μητσοτάκης πρωθυπουργός. Δεν τον πολυένιωθα για δικό μας άνθρωπο, αλλά πάλι Νέα Δημοκρατία ψηφίσα. Από τον Μάρτη ξανά Κωνσταντίνος Καραμανλής αρχηγός στη Νέα Δημοκρατία. Μάλλον Κώστας, Νέος σε ηλικία αλλά παλιός σαν όνομα. Για να δούμε. Μητσοτάκης, Καραμανλής άντε να μας έρθει και κανένας Παπανδρέου πάλι στο ΠΑΣΟΚ να κλείσει ο κύκλος, ή να ξανανοίξει. Όλα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν, που λέει και ένα τραγούδι του Παπάζογλου.

Το βράδυ μας κύλησε συζητώντας για την υπόθεση «Αφροδίτη». Δεν θα έγραφα τίποτε ακόμη απόψε στο τετράδιο της Αφροδίτης, ας

είχα μερικά στο σπίτι. Για να είμαι πιο ακριβής, θεωρώ πως θα μου χρειαστούν πολλά τετράδια για τη συγκεκριμένη περίπτωση. Η συνήθεια μου αυτή δεν αλλάζει. Γράφω ή στην υπηρεσία ή στο σπίτι τα βασικά σημεία της κάθε υπόθεσης. Δεν μεταφέρω τα πάντα αλλά όταν τα ξαναδιαβάζω βλέπω τα λάθη που έκανα, τους ανθρώπους που εμπιστεύτηκα ή δεν εμπιστεύτηκα, τους ανθρώπους που έψαξα ή δεν έψαξα. Για να μην κάνω ξανά τα ίδια λάθη. Πολλές φορές δεν χρειάζεται να διαβάσω ολόκληρα τα τετράδια. Η μνήμη μου επαναφέρει γρήγορα τα γεγονότα. Εκεί που επικεντρώνομαι είναι οι λεπτομέρειες. Σε εκείνες που μου ξέφυγαν κυρίως.